

פרק ז'

- פסוק א' בשנה הרביעית למלכות דריוש, היה דבר ד' אל זכריה, בארבעה לחדש התשיעי הוא חדש כסלו.
- פסוק ב' הדיבור היה לאחר ששלחו שראצר, ורגם מלך (כך שמו) ואנשים שהיו עמו, לקרוביהם שבבית אל, שילכו לבית ד' להתפלל לד' שיתן נבואה לכהנים והנביאים, שיענו להם תשובה על שאלתם.
- פסוק ג' השאלה היתה מופנית אל הכהנים המשרתים בבית ד' צבקות, ואל הנביאים, האם צריך לצום בחדש החמישי, כלומר בצום תשעה באב, האם צריך לפרוש ממאכל ומשתה ותענוגים, כמו שעשינו במשך שבעים שנה. (אלו האנשים לא רצו לעלות מבבל, כי לא האמינו שיגמר בנין ביהמ"ק).
- פסוק ד' ועל כך הגיע דבר ד' אל זכריה.
- פסוק ה' תאמר לכל העם, ולכהנים, מה שצמתם וספדתם עד עכשיו בצום החמישי הוא תשעה באב, ובצום השביעי הוא צום גדליה, וכי לכבודי צמתם.
- פסוק ו' ואם תאכלו ותשתו ולא תצומו, מה איכפת לי, הלא אתם אוכלים ושותים להנאתכם.
- פסוק ז' הרי הגורם את הצום הוא, מה ששלחתי דברי תוכחה ביד הנביאים הראשונים, כאשר ירושלים היתה יושבת בהשקט ושלום, וגם הערים שסביבותיה ישבו בשלום, וכן הנגב והשפלה. (מתכוין לומר להם שלא העיקר הצום אלא לשפר המעשים).
- פסוק ח' היה דבר נבואה מד' אל זכריה שיאמר לעם ישראל.
- פסוק ט' כך אמר ד' צבקות ע"י הנביאים הראשונים, אני מצוה שתשפטו בין איש לחבירו משפט אמת, ומי שזקוק לחסד ורחמים עשו עמו.
- פסוק י' ואת האנשים החלשים, כגון אלמנה יתום גר ועני אל תעשקו אותם, ואפילו בלב אל תחשבו רע איש על חבירו.
- פסוק י"א אך הם לא רצו להקשיב, והם עשו תנועה בכתפיהם כאדם שאינו רוצה לשמוע, ומכנה זאת בכינוי "כתף סוררת", ואת אזניהם עשו כבדות מלשמוע.
- פסוק י"ב ואת הלב שלהם הקשו כאבן חזקה וקשה שנקראת שמיר, מלשמוע את דברי התורה, ואת דברי התוכחה ששלח ד' צבקות ברוח נבואה שדיברה עם הנביאים הראשונים, ולכן היה כעס גדול מאת ד' צבקות.
- פסוק י"ג ד' אמר שישלם להם מזה כנגד מזה, מכיוון שקרא להם ד' ע"י עבדיו הנביאים ולא רצו לשמוע, כך כאשר הם יקראו אל ד' לא ישמע תפלתם.
- פסוק י"ד אמרתי שאפזר אותם ברוח סערה אל כל הגוים שלא הכירו אותם, ולאחר שיצאו מהארץ, תהיה שממה, ולא יהיה שם עובר ושב, הם עצמם בעוונותיהם גרמו שהארץ הנחמדה הפכה להיות שממה.